

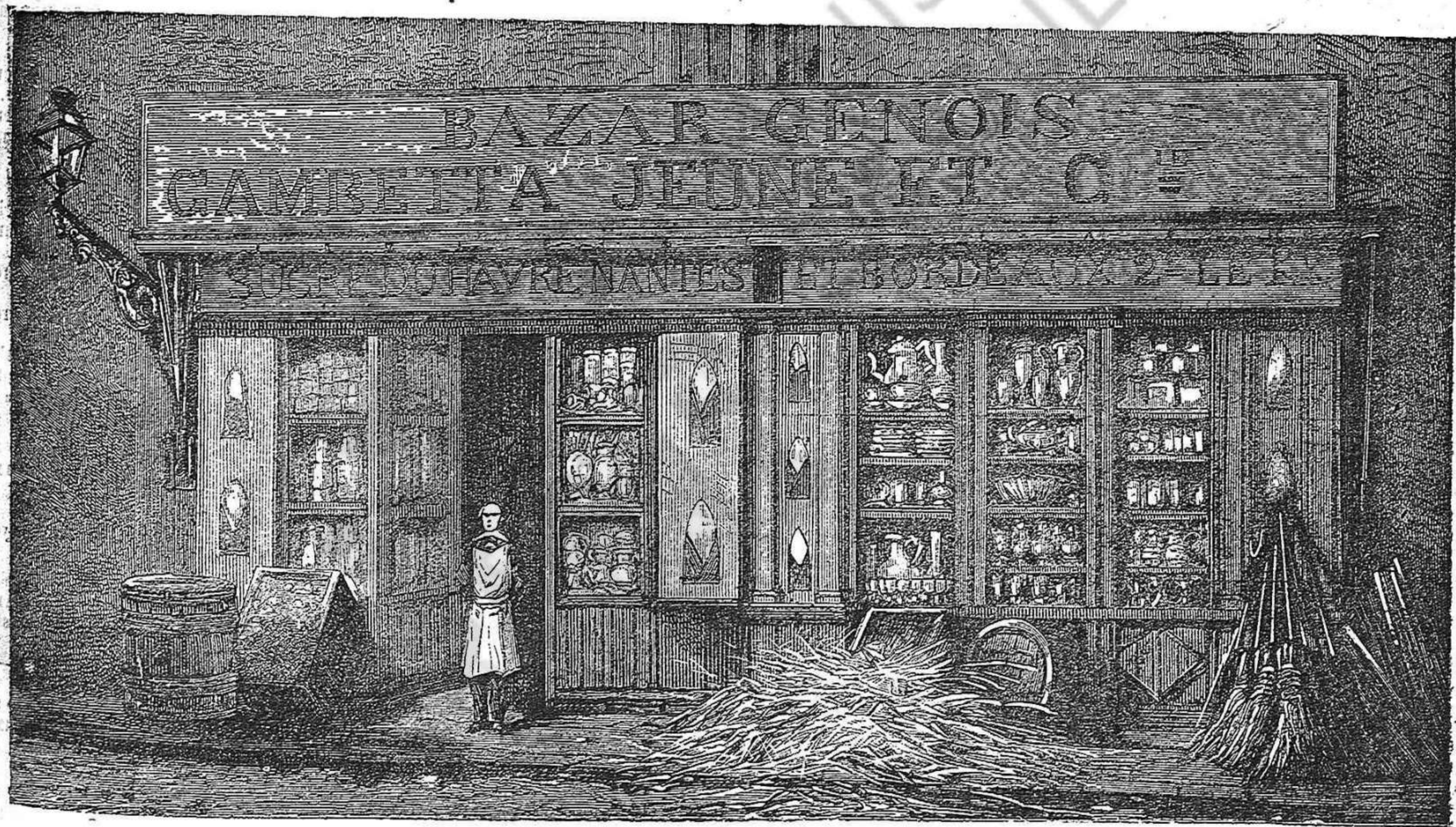
LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

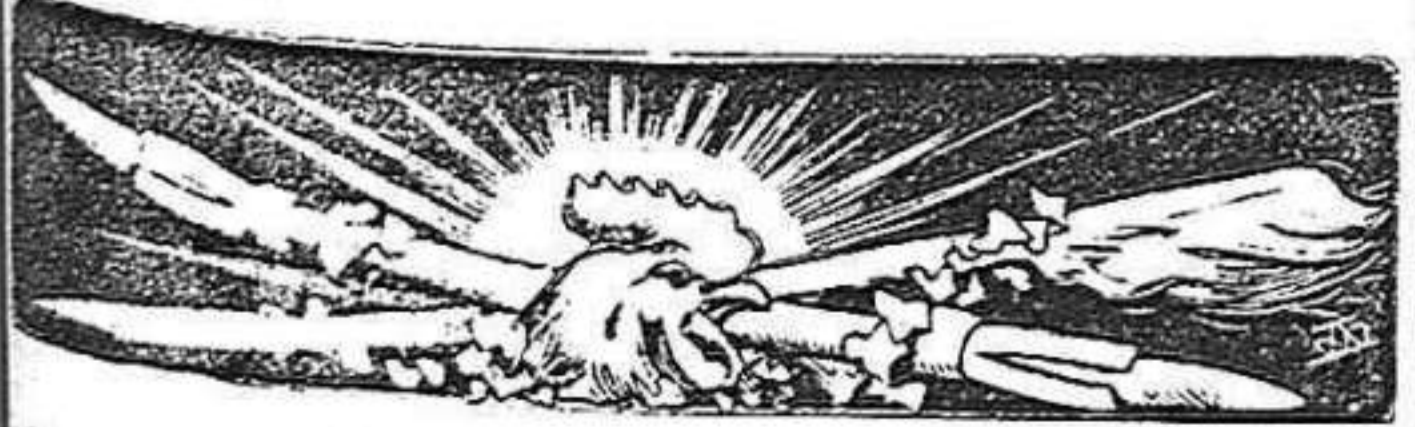
CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num. 20, botiga BARCELONA.

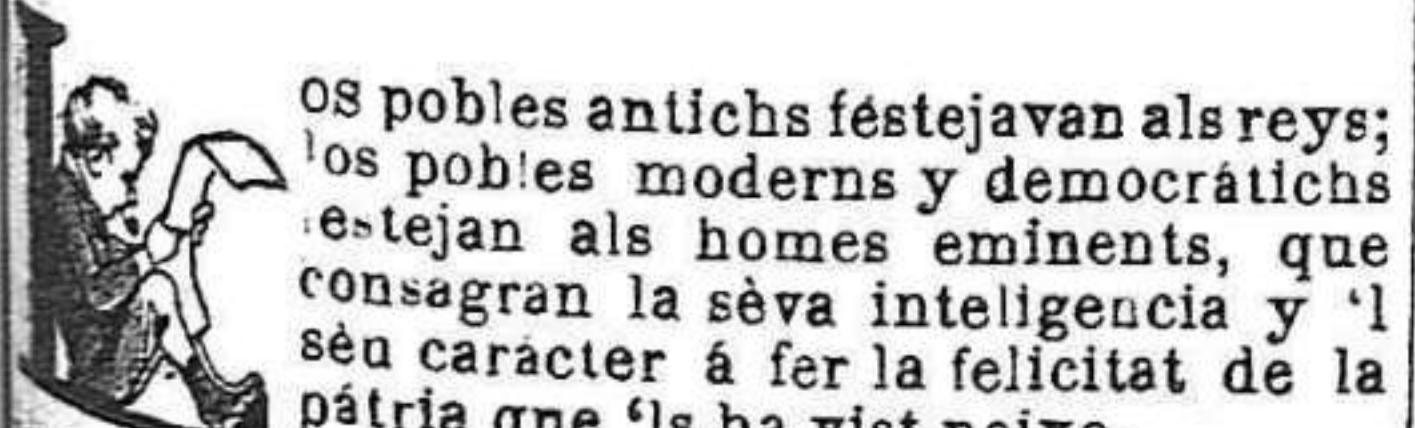
PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

CAHORS.—La casa ahont vá neix Lloè Gambetta, actual president de la Càmara republicana francesa.—(Tret de l' *Illustration de Paris*.)

GAMBETTA.

os pobles antics festejaven als reys; los pobles moderns y democràtics festejan als homes eminentes, que consagran la seva intelligència y 'l seu caràcter á fer la felicitat de la pàtria que 'ls ha vist neixre. Avuy tenim un exemple del respecte y de la consideració que 'l poble francés

consagra á un dels seus compatricis més insignes, al ilustre Lloè Gambetta.

Fà pochos dias ha fet un viatge á la seva ciutat natal, á Cahors, y dupto jo que may cap poderòs de la terra haja trobat una acullida més cordial y entusiasta. En totas las estacions per ahont vá passar vá rebre ovacions indescriptibles; l' acullida que vá dispensarli Cahors, vá ser lo frenesí del entusiasme.

Y no obstant, Gambetta es fill de una familia molt modesta. Encare á Cahors hi ha una botiga de adroguer, que reproduhim en lo present número, y porta en lo rétol lo nom de un individu de la seva familia. Allá en aquella botiga vá neixre un dels homes polítics més grans y respectats de Europa. Allá en aquella botiga vá neixre Lloè Gambetta.

cut en un palau ó en una cabanya: tots son iguals davant de la ley: tots poden aspirar als llochs més elevats, si tenen talent, honradés, caràcter y amor á la pàtria.

Gambetta n' es un exemple. Lo fill del adroguer es avuy lo primer home de Fransa. No ha conquistat lo lloch que ocupa per medi de las armas, no ha subjugat al poble per medi de la força. L' ha conquistat per medi de l' atracció qu' exercelx lo gení, manté 'l seu poder per medi de la llibertat republicana.

Gambetta es lo creador de la tercera república; d' aquesta república que ja porta onze anys de vida, y qu' es cada dia més forta y estimada perque cada dia aumenta la prosperitat y la grandesa de la Fransa.

La democracia no pregunta al home si ha nas-

cut en un palau ó en una cabanya: tots son iguals davant de la ley: tots poden aspirar als llochs més elevats, si tenen talent, honradés, caràcter y amor á la pàtria. Ell ha pogut més que 'ls republicans del 93, que ván derribar las antigas institucions; pero que no

ván saber edificar las novas, ofegantlas en un mar de sanch.

Ell ha pogut més que 'ls republicans del 48, que volent treure las últimas conseqüències de la llibertat, ván caure en l' utópia del socialisme y ván morir á mans de Napoleon III.

Gambetta, aprofitant aquestas experiències, com á home pràctic, ha sapigut infiltrar en lo poble francès lo verdader esperit polítich, ha sapigut guiarlo á través del laberint conòs de las circumstàncies, y sense tornar may un pas endarrera, ha anat endavant sempre, poca á poca, quan no ha pogut anar depressa; pero sempre ab pas segur, fins á lograr la consolidació de la llibertat, dintre de la república.

Es impossible que un home siga més digne de un poble com Fransa, ni un poble més digne de un home com Gambetta.

*

La forsa principal de 'n Gambetta no es altra que la claretat dels seus propòsits.

Al entrar á la via pública, vá trobarse davant de un imperi, que com lo de Napoleon III tenia la forsa de un exèrcit victoriós, y de una opinió ben disposada, gracias á la prosperitat material de la Fransa. Contra aquell despotisme il·lustrat era precís despertar las corrents de la llibertat y de la democracia. Gambetta vá ferho ab l' ardor de la juventut que l' animava. L' imperi vá volerse salvar, enllunant al país ab novas victorias militars, y allí l' vá perdre. La guerra ab Prusia vá ser lo seu suïcidi.

Gambetta vá trobar lo país invadit per l' extranger, y no podent salvar l' integritat de la pàtria, vá salvar la seva honra.

*

Feta la pau, era arribada l' hora de fer la República. Hi havia qui pensava ab l' *autonomia municipal* y vá neixre la *Commune* de Paris. Los radicals francesos volian las darreras conseqüències de la llibertat, y van trobarse desseguida en mans de la més desenfrenada anarquia.

Gambetta, en cambi, vá allunyar-se de aquell moviment suicida, perque Gambetta es un home pràctic.

¿Quí vá fer més bè á la llibertat, los comunistas de Paris ó 'l constituent de Burdeos?

¡Ah! A Paris tots eran republicans y ván dur la república á dos dits del abisme; á Burdeos la majoria de l' Assambla era monárquica y per la forsa de las circumstàncies, ¡vá haver de fundar la República.

Desde llavors la figura de Gambetta ha anat creixent sempre. Se pot dir que ha tret la tercera república del fondo del seu cervell.

*

Ell vá contenir-se mentres en Thiers governava; ell vá vence á Mac-Mahon, quan en Thiers vá ser mort; ell ha aliat las aspiracions radicals del poble, ab las aspiracions conservadoras de la classe mitja; ell ha ficat dintre del credo republicà á tots las classes socials; ell ha inutilisat á tots los enemichs de la república; ell ha fundat aquesta política del *oportunisme*, que al mateix temps qu' es progressiva es ordenada; ell ha contingut los impulsos exagerats dels que volian corre massa y ha fet adelantar als que volian estar aturats ó retrocedir; y ab aquesta conducta ha anat robustint al mateix temps la prosperitat del seu país, per medi de la pau y de la confiança.

Observin la seva vida, y may lo veuran inclinat á cap utopia, sempre oportunista, sempre racional, sempre home pràctic. A pesar de que á Fransa hi ha diversitat de temperament, d' idiomas y de costums; ell dels *gascons*, que son com los andalusos d' aquí, n' ha fet francesos; dels *auvergnats* que son com los gallegos d' aquí, n' ha fet francesos; dels *bretons*, que son com los vascongats d' aquí, n' ha fet francesos; dels *provensals* que son com los catalans d' aquí n' ha fet francesos y de tots n' ha fet republicans, confosos dintre de la pàtria.

*

¡Ah! Si 'ls homes que dirigeixen á la democracia espanyola no saben mirar-se en lo mirall de 'n Gambetta, es que seran cegos.

Si 'ls demòcratas espanyols, no saben mirar-se en lo mirall dels demòcratas francesos, també es que seran cegos.

Hi ha exemples que son prou eloqüents, perque ningú puga ni dega desconeixe'ls.

P. K.

AL HÚSAR MAJOR.

Que vosté es un minyó actiu de bon pit y cara fresca, que sab da un barnís de gresca á tot lo que vosté diu,

que 's tira mo't endavant, que obra ab certa picardia, tot aixó jo ja ho sabia, mes no 'm creya que fos tant.

No hi ha dapte que vosté, en aquestos ú tims anys, ha fet actes tant... estranys que no hi ha qu' estranyar ré. La fama ben clara canta l' impu's seu que res detura; mes hi ha frescura y frescura y la seva casi espanta.

¿Vosté es aque'l que clamava contra aquest deshordament que mina tot lo existent, sense respectar cap traba?

¿Vosté es lo conservadó que exigia ab crit irat respecte al símbol posat al davant de la nació?

¿Vosté es lo vasall sumís que jurava cada dia que humilment acataria lo que 'l símbol decidís, ja que 'l poder —vosté deya—, no es dels homes, ni 'ls partits, ni dels grans, ni de's petits, sino tants sols de l' idea?

Ah! ¿Qué n' hi ha de diferencia de mana á tort y á través, á viure en mitj dels demés prestant completa obediencia De la lley, quan governava, vá vo'guer ferne un fuet, ab lo qual feya anar dret á tot aque'l que xistava.

Ara 'l fuet l' hi fa nosa, y entre vosté de'n pensar: —Una cosa es governar y obehi es un' altra cosa.— Y per xó 'l veyem corrent de població en població, predicant ab veu de tró que aquest govern es dolent; que d' aixó al abso'utisme no hi ha més que un petit pas; que la fusió 'ns arma un llas per portarnos al nihilisme; que si acés vo'ém salvá nostres drets y nostra terra, hem de fé una activa guerra contra 'l govern que ara hi há; y en fi, que la curació d' Espanya, avuy com avants, está tant so's en las mans del partit conservadó.

Vaja, sino que fá riure, casi faria p orar. ¿Qu' es aixó? ¿Disbaratar ó sapiguer mo't de viure? ¿Qué s' ha pensat fer trayent aquesta munió de maulas, cridant y api'ant paraulas que ni vosté las entent, cridant los drets restringits, lo sucre, 'l proteccionisme, la marina, 'l socialisme, las lleys y 's raves fregits? ¿Qué 'n treurá d' aixó, don Quico? Lo resp'at natural: una xiú ada... real, y per fi de tot un mico.

La ma encare á tots nos cruix dels tantos de la palmeta, y 'l poble pensa.—Ay herbeta! Ja 't conech que 't dius marduix.—

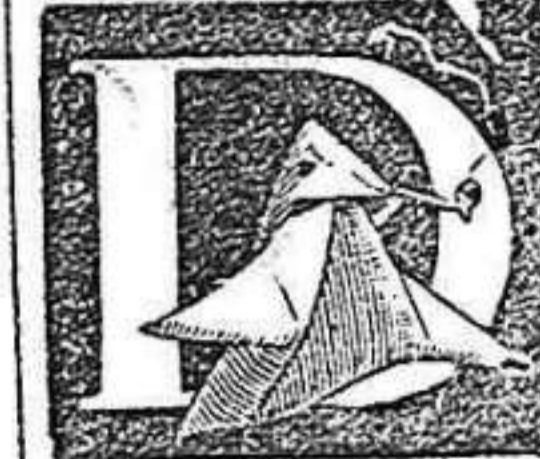
No camini ab tant fervor predicant senzi l y afable; are vosté es com lo diable posat á predicador.

Tothom t'è prou conegut al que posá, á nostra vista, davant de la rahó un xiste, sobre la lley un embut.

No es tot h' fer la brometa il·lensant frases de *caló*, ó convence una nació que no t'è ni una pesseta. Aquell públich tant sumís que al á las Corts l' aplaudia, s' ha dispersat: avuy dia t'è per públich a país.

Si pensa fer res de bó, s' ha equivocat; no hi confíhi. Ara, abur: que De'n lo guíhi, y expressions al esquadró.

C. GUMÀ.

ISSAPTE vá ocorre á Barcelona una terrible desgracia. Vá reventar la caldera de la fabrica de Martí Rodés, havent resultat tres morts y déu ferits.

Dugas recomendacions: una al públich caritatiu, perque no olvidi á las pobras víctimas d' aquesta desgracia; y un' altra als tribunals, perque averigüin la causa d' aquest desastre, que molts cops no es altra que l' afany de explotar al pobre obrer.

Diuen qu' en Camacho t'è l' idea de suprimir todas las rifas del próxim presupuesto.

Me sembla que no ho logrará. En un país com Espanya, al revés, s' hauria de rifar tot, fins los destinos.

A la professó del Centenari mentres passava la representació de la nostra ciutat, eran molts los que cridavan:

—¡Visca Barcelona! ¡Visca la gran Barcelona! Lo mateix dia sortia á la *Gaceta* una real ordre manant que l' enllás dels ferro-carrils se fés pèl carrer d' Aragó.

De manera que mentres los uns cridavan: ¡Visca Barcelona! los altres deyan: «Morin los barcelonins! ¡Morin aixafats pèl carrill!»

* Noticia:

Diuen que 'ls carlins se bellugan novament. Fins s' assegura que ja n' hi ha que cobran.

Doném aquesta noticia tal com ha arribat á nosaltres. Es precís que 'ls liberals vigilin, y que 'l govern no perdi de vista á aquestas animetas.

Res costa are que hi som á temps de fer bullir l' aygua de las opinions liberals, y aixís que 'ls escarbats surtin de la carbonera, escaldarlos.

Al alcalde de Paris, com saben vostés, lo primer De'n te guard que ván donarli á Madrid vá ser robarli 'l rellotje.

La policia vá buscarlo y 'l vá trobar; pero ja estava tot abonyegat.

L' arcaide de Madrid en vista d' aixó vá regalari un altre rellotje.

Millor hauria sigut que l' hi hagués regalat á un dels lladres, perque hagués pogut plantarlo com un exqueix, al jardí de Plantas de la seva terra.

Lo ser home célebre aquí á Espanya costa molt poca cosa.

¿Ne volen un exemple?

Aquí tenen á D. Marcelino Menendez Pelayo:

D. Marcelino es un noy molt mono, molt aplicat, dotat de una memoria portentosa, y de més á més, es neo, lo qual per obrirse camí sempre es una gran cosa.

Perque si vostés van pèl carrer y diuen:—¡Ep, que porto oli! tothom s' enretira y passen.

Lo mateix succeheix si diuen:—¡Ep, que soch neo! Molta gent per no fregar-se ab vostés y tacar-se, 'ls obra pas.

D. Marcelino es un sabi: avants de tenir l' edat l' hi van donar una cátedra de l' Universitat de Madrid: y encare no tenia pel muixí, ja 'l van fer académich de la llengua.

Y han vingut las festas de Calderón; y tots los partits y tots los homes sense distinció de opinions s' han unit per festejar lo centenari de aquest geni immortal; tots menos los neos, per la senzillia rahó de tractarse de un capellá que no era dels seus.

¿Qué volen ferhi! En Calderón no era d' aquells que deixavan lo calse pèl trabuch y se n' anavan á la montanya.

Una de las festas que vá ferse, vá ser la sessió de la Academia espanyola.

Tots los académichs van presentarse vestits d' etiqueta. Tots, menos D. Marcelino.

D. Marcelino vá anarhi de jech y bolet. Lo bolet se 'l devia posar com á mostra de que 'n mereixia un de molt ben donat.

Un' altra festa vá ser lo dinar donat pèl claustre universitari. A ell hi assistian todas las eminencias científicas y literarias de Madrid, y 'ls estrangers.

notables que havian anat á aquella capital á honrar la memoria de Calderon.
També hi assistian los embaixadors de Alemania, de Portugal y de otras naciones amigas.
Y últimament hi assistia D. Marcelino.

Algú ha dit que á taula es ahont se coneix l'educació del home; 'l vi es la pedra de toch de l'educació. L'home mal educat qu' estant seré dissimula, béu un parell de copas y tot seguit fá una espifiada.

D. Marcelino no podia faltar á aquesta lley general, y va brindar:

Per l' Espanya inquisitorial, que vá sostenir lo catolicisme contra la barbarie germánica, y per la monarquia espanyola més florent que may baix la casa de Austria: vá protestar y abominar de certs defectes qu' en Calderon se troban y que are se celebran; vá protestar y renegar del nom de Iberia porque á la Peninsula tot es Espanya, y Espanya tot ho ompla.»

Tot aixó vá dirho davant del embaixador de Portugal y del embaixador de Alemania.

Vaja, D. Marcelino, ja ha lograt lo que volia: ja s' ha fet célebre.

Avuy los mateixos que 'l protejian, no fan més que repetir aquell refran: «Qui 's fica al llit ab criaturas... etc. etc.

Y jo, trobant que tenen molta rahò l' hi recomanaré una cosa: que s' aprengui de memoria 'l *Tractat d' urbanitat y bona criansa*, que tal vegada, ocupat ab altres estudis, no se l' ha mirat ni menos per las escubertas.

Mal sistema segueix cert semanari per discutir ab nosaltres, suposant que *tirém la pedra y amaguém la ma*, quan ab tota claretat y precisió dihém lo que opiném sobre 'l Sr. Pí, l' autonomia y 'l pacte.

La pregunta se la podia estolviar, porque nosaltres may fugim lo cos, si la polémica que s' entaula es digna, se 'n vá al grá, y no ns obliga á fastidiar al lector ab divagacions inútils ó ab incidents intempestius. Nosaltres volém iustiar al públich: no volém cansarlo.

Per lo tant, comensi ell si vol, que t' molta tela tallada, si ha de fixarse en tots los punts de vista de nostre article: y no l' hi faltará resposta, mentres las sévas observacions se contr. guin al objecte de la polémica.

Are si en lloch de ferho aixís 'ns diu que á l' any 73 la *Campana* era aixó v que á l' any 81 es aixó altre, l' hi dirém no més que una paraula:

La *Campana* ha sigut y será sempre republicana y democrata, va ser federa mentres vá creure que la federació era la garantia de la república y de la democracia. Pero 'l dia que van declararse autónomos los federales de Cartagena, aquells que á l' any 73 van alsarse contra en Pí y avuy lo felicitan, lo dia que 'ls federales de Alcoy van sellar lo pacte ab la sanch del republicá Albons, lo dia que 'l señor Anrich, ministre de 'n Pí y Margall, vá anara ser ministre de don Carlos, aquell dia varem dir lo que 'dihém avuy respecte á la autonomia y al pacte.

—Aquests manaments s' enciouben en dos: Estella y Cartagena.

Y per terminar, advertirém al aludit semanari, que ni l' autonomia, ni 'l pacte autorisan á usurpar los dibuixos de un altre periódich.

LA VEU' DELS CORRESPONSALS.—Se 'ns donan noticias del arcaide de Cornellá, que organisa professons á favor del rector, á cambi de que 'l rector organisi eleccions á favor seu.—Aquest arcaide tant en ectorat s' ha ofert als constitucionals en tot y per tot D' arcaides aixís n' hi ha una co'la, y si 'ls constitucionals no fan bugada, ja están ben frescos.

A Torroella de Montgrí ha mort l' advocat D. Joseph Costa, sense rebre cap sagrament, y 'l rector s' ha negat á donari terra sagrada. L' assumpto ha anat á Girona y fins á Madrid, pero lo més bonich es que fins are no se sap ahont ha anat á parar lo cadáver. ¡No seria poch bonich que are á aquest rector lo fessin *Canonje*! S' enten, no Canonje de catedral, sino *Canonje* com aquell que fá jochs de mans.

A Cardona van rebre's ab retrás y en mal estat, los números destinats á commemorar lo centenari de Calderon. A més en lo paquet hi faltavan dos números.—A Premiá de mar, ni menos se varen rebre.

Al arcaide y als regidors qu' en la vila d' Olesa servian á n' en Cánovas l' Administració económica 'ls ha fet alguns embarchs. De mica en mica s' anirá fent justicia.

Al motiu del centenari de Calderon el Palacio vá donarse una recepció a la qual hi van concorre 'ls arcaides y regidors de diferents provincias que havian assistit á Madrid.
«Molts d' ells, diu un periódich, van demanar permís per emportar-se'n algunas llaminaduras per regalar á la dona, al tornar á casa.»

Una frase del Sr. Fontrodona:
—¡Ay si jo hi hagués sigut!

Diu un telégrama:
«Se ha firmado el real decreto organizando el cuerpo de ayudantes de obras públicas. Se crean diez plazas de ayudantes mayores y se suprime la clase de cuartos.»

Encare que no ho diguessen ho creuria.
Tots los governs tenen las mateixas tendencias: tots tendeixen á suprimir los cuartos dels contribuyents.

Al cap de vall del carrer de Alcalá 'ls madrilenyos van alsar una montanya de cartró pintat, ab lo nom de *Monte Heclicon*.

Com hi havia molts forasters que se la miravan ab la boca oberta, algú vá dir que alló no era 'l monte Heclicon, sino 'l monte Bobalicon.

Reflexió de un pare al seu nen:
Ja 'u veus, noy, estudia forsa, que si surts ben sabi, al cap de cent anys que serás mort, també 't farán un centenari.

Hi havia un fulano acusat de haver pres un relloj, pero l' advocat vá defensarlo tant bé que 'l tribunal vá absoldre'l.

Lo lladre, al sortir, vá dar las gracias al advocat, y vá dirli:

—Se m' ocorre un dupte:
—¿Quin dupte?
—Voldria saber si are 'l relloj que vaig robar podré durlo impunement.

S' ha descubert un comers especial. Per una cantitat alsada 's venian créus de Isabel la Católica, de Carlos III, y de tota classe á gust del consumidor, particularment á gust dels extrangers.

Sembla mentida que 's fés pagar una cantitat per una cosa que no costa res.

Aquí á Espanya la créu, tots la duhen de franch.

A Madrid ab motiu de las festas hi ha hagut escenas molt curiosas.

Mostra del esperit comercial:
Davant de molts orinadors s' hi colocavan uns fulanos que quan veyan á un foraster que tenia necessitat, l' hi deyan:—Dispensi, val mi'ja pesseta.

En las estacions dels carrils n' hi havia d' altres que ab la major formalitat venian bitllets de libre circulació pels carrers de Madrid.

Y n' hi havia que 'n compravan.

—¿Cuán valen? vá preguntar un foraster que anava ab un noy, semblava molt tonto y no n' era gens.

—Valen dos duros.

—Bueno, tinga y tornim lo cambi. Al dirli aixó l' hi donava un' unsa de perruca.

Lo timador l' hi tornava 14 duros en plata.

—Pare, pare, miri que n' hi ha un de fals, observava 'l noy del foraster.

Lo timador s' escabullia y 'l foraster deya:
—No sigas burro: ¿Sabs qu' es fals? l' unsa que l' hi he donat. La guardava desde l' any 1847.

Durant la professó un aragonés s' alsava de puntetas y deya veyent un busto de Calderon:

—Toma! A Calderon ya le veo; pero ¿y la barca? ¿Dónde está la barca?

Lo defraudat fins are per medi de títols falsos de la Deuda puja á nou milions de duros.

Proposo la modificació de un refran.

Avants se deya: «No hay plazo que no se cumpla, ni deuda que no se pague.»

Are s' haura de dir: «No hay plazo que no se cumpla, ni deuda que no se falsifique.»

Los moderats del conde de Puñonrostro s' han fet liberals conservadors.

De manera que 'ls liberals conservadors están d' enhorabona: sent més á repartirse la gana, 'ls ne tocará méns á cada bu.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.
1. XARADA 1.ª—Pa-u-la.
2. ID. 2.ª—Vigo-rós.

3. MUDANSA.—Sosa, Llosa, Nosa, Rosa.
 4. CONVERSA.—Noy.
 5. TRENCA-CLOSCAS.—El gran Galeoto.
 6. GEROGLIFICH.—Tres unsas y quatre duros fan quaranta dos duros.
- Han enviat las 6 solucions los ciutadans Figuerench y Torracafé; n' ha endavinadas 5 Un enémich del pacte; 4 Salamero y O Selrab; 3 Nigo de paper; 2 Toni Grice, Pere Espigol y F. M. G. y 1 no més Un lector de la Campana.

XARADAS.
I.
Assistí jo al casament de 'n dos una y la total; ella es dos-tres y cabal y ell segona y molt atent.
Diguè qu' esp éndidament fos la boda celebrada; ab aixó quina pensada! Entra en *primo-ds* fent crits donantnos quatre confits y fou la festa acabada.
FRANCISCO FLOS.

II.
Sols ab un dos de vi bó tenint en Gil qu' es del *prima*, ja ningú canta milló las tot d' amor de la Quima.
PAU SALA.

MUDANSA.
Una tot qu' es molt total y molt total y 's diu tot, me t' tant enamorat que 'm mataré si no 'm vol.
F. DE LA REGUERA.

- LOGOGRIFO NUMERICH.**
1 2 3 4 5 6 7 8 9.—Lo que tenen tots los números.
8 4 5 3 4 5 6 7.—Un apellido.
1 6 7 6 3 4 5.—Un verb.
4 8 4 1 6 4.—Nom de dona.
4 5 8 9 6.—Un ofici.
1 2 1 4.—Nom de dona.
3 4 7.—Un animal.
1 4.—Nota musical.
LOLA DELOM Y M.

- TERS DE SÍLABAS.**
... ..
... ..
... ..
1.ª ratlla vertical y horisontal: fundador de una religió;
2.ª un gran poeta; 3.ª un objecte de volatins.

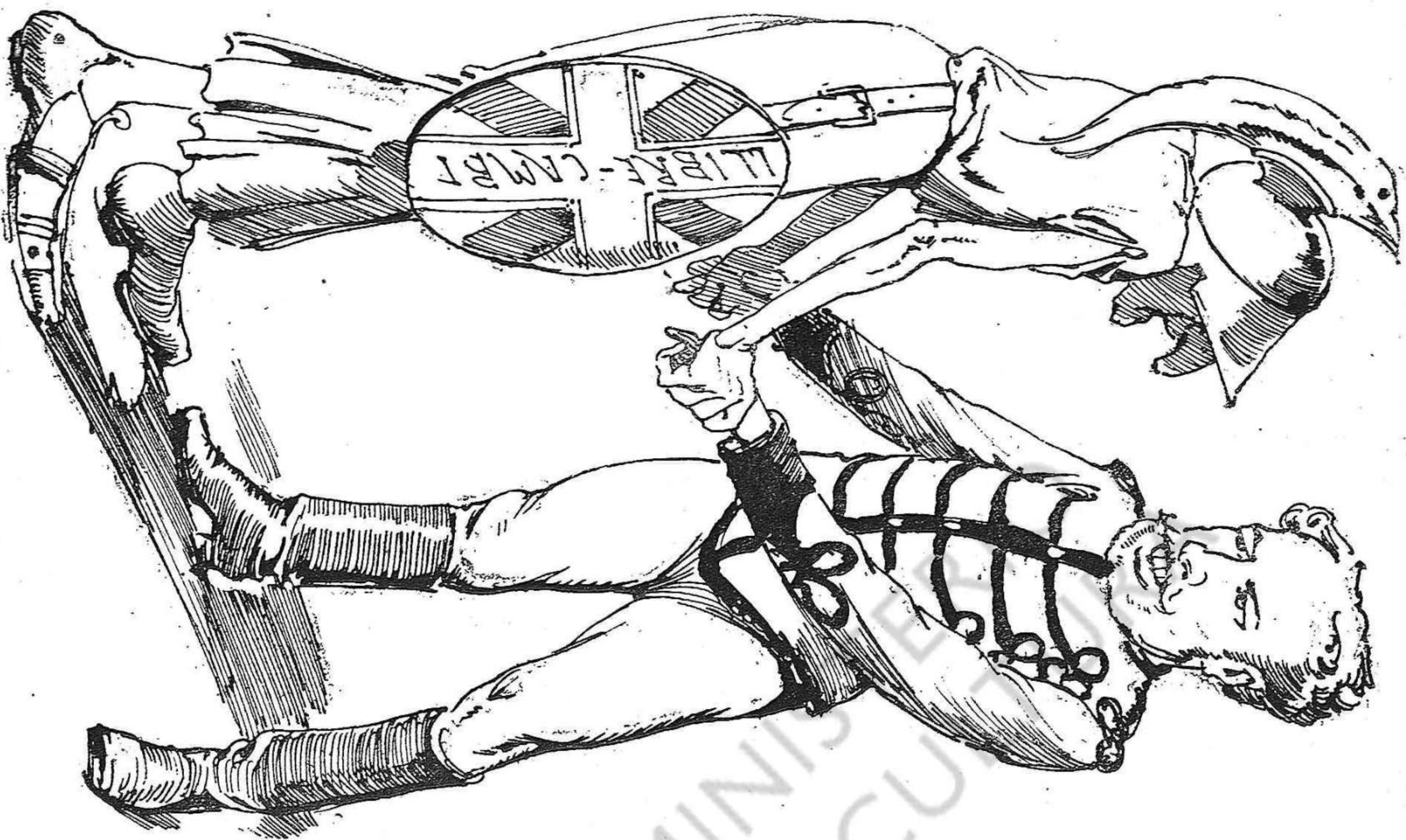
GEROGLIFICH.
X. IX.
Pepa
TOT
L A
ent d pnd
RE
LLANGONISSA DE VICE.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'la ciutadans J. Escofet, Picusianes de 43 anys, F. M. C., Un amich de Reboleyo y Pere del Sarau.
Las demás que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tampoch lo qu' envian los ciutadans E. Jesús, Pere Antonell, Guardiola, J. A. S., J. T. y P. T., P. A. y G., Rondaller, J. Escofet, Fil Fort, O. Selrab, S. B., A. Berref, Sindria y C., Angel Salabert, C. de San Francech, Hospitalencas, N. Sarobé, y L. Camps.
Ciutadans M. T. y T. N.: Darnius: En lo número passat ja varem parlarne.—Llambrochs: Aprofitarém un quènto.—J. T. y P. T.: Arreglat l' epigrama podrá anarhi.—Barbany: La segona poesia també arreglada podrá insertarse.—Retinto: Publicarém quadrat, rombo y trenca-caps.—Plagas de Barcelona: La poesia de vosté es molt descuidada.—S. Gomila: L' hi hém de demanar mil dispensas: la falta va ser un descuit del regent; y si la poesia en lloch de ser castellana hagués sigut catalana en lo número següent l' hauriam esmenat.—Nou Veus: Sino escriu mes clar, no l' enteném pas.—Taberner del Poble Sec: Adverti teixi que l' agafar á un home no significa res, fins que 'l jutje 'l declara culpable; per lo tant espero la Sentencia.—Galapé: Insertarém las combinacions de paraulas y las de números.—Monje: Idem lo quadrat de paraulas.—J. Corbera: La poesia á que 's refereix es algun tant desalinada y poch sustanciosa.—Jutje de pau: Publicarém un geroqlifich.—A. B. A. C. A. D., Sabadell: Ja 'ls varem indicar la semana passada que lo que 'ns deyan no 'u enteniam prou bé.—Nas plá: Publicarém un geroqlifich.—J. N. Olesa; P. Ll. Torroella, P. S. Premia y R. S. Cornellá: Gracias per las noticias que 'ns facilitan.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.
Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

QUAN ERA MINISTRE.

POLLO: Vengan estos cinco.
LIBRE-CAMBIO: ¡Oh yes!

ARE QU' ES CESSANT.

POLLO: Vina als meus brassos.
PROTECTOR: Déu l'ampari, germà.